

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **M. St.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2018, č. j. KUKHK-5459/DS/2018/DV
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 1. 2018, č. j. MUTN 3018/2018. Správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

2. Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, dne 5. 3. 2016 v 10:06 hodin v obci Mladé Buky ve směru na obec Trutnov na silnici I/14 v místě křižovatky se silnicí č. III/01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h. Silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, mu byla naměřena rychlost jízdy 66 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h, rychlost jízdy 63 km/h. Tímto svým jednáním měl porušit § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustit se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 2 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena shora uvedená sankce.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul v sedmnácti žalobních bodech: namítl nedostatečné vymezení skutku, vznesl námitky týkající se platnosti dopravní značky č. B 20a a jejího umístění, absence procesního úkonu odložení věci, postupu v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, chybějícího uvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí, nesrozumitelnosti výroku a popisu právní kvalifikace deliktu, dále vznesl námitky týkající se zavinění, chybějícího uvedení ustanovení, podle něhož byla ukládána sankce, nezohlednění § 44 zákona o přestupcích (mimořádné snížení sankce), chybějící uvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, absence formy zavinění řidiče, absence popisu protiprávního jednání, neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou, podjatosti rozhodující úřední osoby.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části odůvodnění rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV.
5. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se věci podrobně zabýval. Přesto znovu zopakoval to, co je již uvedeno v jeho odůvodnění, tedy znovu popsal všechny skutkové okolnosti případu a právní hodnocení, k němuž dospěl, jakož i rekapituloval průběh správního řízení a podstatný obsah listin, založených ve správním spise. Podrobněji se pak žalovaný vyjádřil k některým námitkám žalobce. K námitce týkající se dopravního značení v daném místě poukázal žalovaný na obsah spisu, jehož součástí je vyjádření Policie ČR, jímž je prokázáno umístění 2 ks dopravního značení B20a „50“ a B20b „50“ a dopravního zařízení – úsekového měřiče rychlosti. Ohledně namítané podjatosti úřední osoby žalovaný uvedl, že s námitkou podjatosti, vznesenou již v průběhu správního řízení, naložil jako s neformálním podnětem, protože žalobce ji vznesl pouze v obecné rovině, nekonkretizoval ji, a to ani přesto, že k tomu byl žalovaným vyzván. Dále se žalovaný vyjadřoval k otázce souladu provedeného měření s § 79a zákona o silničním provozu, a věnoval se tomu, jaký subjekt v daném případě měření

provádí. Ohledně použité právní úpravy žalovaný uvedl, že v souladu s přechodnými ustanoveními zákona č. 250/2016 Sb. bylo řízení dokončeno podle předchozí právní úpravy. Ohledně námitky týkající se neoznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou žalovaný uvedl, že taková povinnost z platné právní úpravy nevyplývá.

7. Žalovaný konečně vyjádřil přesvědčení, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
8. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s., protože obě strany s takovým postupem vyjádřily souhlas.
10. Žaloba není důvodná.
11. Z předloženého správního spisu se podává, že správní orgán prvního stupně obdržel dne 24. 3. 2016 od Městské policie Trutnov oznámení o přestupku, jehož skutková podstata je podrobně popsána v bodu 2. odůvodnění rozsudku. Součástí spisu je dále fotodokumentace měřeného vozidla, výpis z karty vozidla, ověřovací list měřicího zařízení, vyjádření Policie ČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Územního odboru Trutnov – dopravního inspektorátu, k návrhu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích a návrhu úseku pozemní komunikace vhodného pro měření rychlosti vozidel strážníky městské policie. Ve spise jsou dále založeny veřejnoprávní smlouvy mezi Městyssem Mladé Buky a Městem Trutnov, smlouva o nájmu měřicího zařízení.
12. Listinné podklady založené ve správním spise umožňují bez důvodných pochybností učinit závěr, že se žalobce dopustil předmětného správního deliktu. Svědčí o tom v předmětném případě celý komplex důkazů, nikoliv pouze izolované skutečnosti. V této souvislosti je třeba upozornit na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33, z něhož vyplývá, že pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru – tato kombinace podkladů v zásadě poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostál požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Krajský soud se s tímto obecným závěrem ztotožňuje a ve vztahu ke konkrétní projednávané věci je zřejmé, že všechny právě vyjmenované podklady (důkazy) jsou součástí správního spisu a správní orgány z nich při svém rozhodování vycházely. Dle názoru krajského soudu nelze důvodně pochybovat o správnosti zjištěného skutkového stavu ani o jeho právním hodnocení.
13. Správní orgán ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, přičemž do šedesáti dnů ode dne, kdy se o

spáchání přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Proto usnesením ze dne 5. 9. 2016 oznámení o přestupku ve smyslu § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil. Následně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla proti žalobci jako vlastníkovu vozidla. Rozhodnutím ze dne 9. 1. 2018 rozhodl správní orgán prvního stupně tak, že žalobce uznal vinným předmětným správním deliktem. K odvolání žalobce pak žalovaný toto rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl, a to žalobou napadeným rozhodnutím.

14. Žalobce ve své žalobě uplatnil námitky formálně rozčleněné do 17 žalobních bodů. Krajský soud žádnou z uplatněných námitek neshledal důvodnou. Zároveň předesílá, že při jejich vypořádání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze povinnost správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku – podstatné je, aby se soudy vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně, tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

Nedostatečné vymezení skutku

15. Žalobce předně namítal, že správní orgány ve výrocích rozhodnutí nevymezily, zda žalobce uznává vinným jednorázovým překročením rychlosti v jednom místě, nebo zda je žalobce sankcionován za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém úseku.
16. Tato námitka je zjevně bezpředmětná. V dané věci žalobce nebyl správními orgány poškozen za jednání, jehož skutkovou podstatou by bylo překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Byl sankcionován za jednání záležející v tom, že jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Mimo to je skutek ve výroku rozhodnutí vymezen dostatečně určitě, je z něj zřetelně patrné, že se jednalo o úsekové měření rychlosti, tj. nejvyšší dovolená rychlost byla řidičem porušena v rámci měřeného úseku.

Platnost dopravní značky B 20a

17. Žalobce namítal rozpor výroku rozhodnutí správního orgánu se skutečností, neboť v místě předmětné křižovatky nebyla nejvyšší dovolená rychlost stanovená místní úpravou (tj. zákazovou dopravní značkou č. B 20a) na 50 km/h, ale měla zde platit obecná úprava, tj. 90 km/h. Tento závěr odůvodnil žalobce odkazem na § 3 odst. 3 vyhl. č. 294/2015 Sb., podle něhož platí, že „*zákaz, omezení nebo příkaz je ukončen nejbližší křižovatkou nebo příslušnou dopravní značkou*“. Žalobce tedy namítal, že jeho jednání v daném místě nebylo protiprávní, neboť tím, že jel v místě rychlostí 65 km/h, nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost 90 km/h.

18. Krajský soud k této námitce uvádí, že v daném případě šlo o úsekové měření rychlosti, při kterém se neměří okamžitá rychlost jedoucího vozidla v jednom místě, ale jeho průměrná rychlost v určitém úseku. Tato skutečnost je z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zřejmá. Správní orgán sice formuloval výrok tak, že k překročení rychlosti došlo „v místě křižovatky“, avšak z výrokové části rozhodnutí nepochybně vyplývá, že překročení rychlosti bylo zjištěno prostřednictvím silničního úsekového rychloměru – je tedy mimo jakoukoli pochybnost, že k překročení rychlosti muselo dojít v úseku, který je pro toto měření vymezen. Není pak významné, jakou rychlost mělo vozidlo žalobce v hranicích křižovatky vymezených v § 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Stejně tak je neopodstatněné i tvrzení, že rychlostní omezení je ukončeno právě křižovatkou, resp. jejím začátkem. V souvislosti s tím neobstojí námitka žalobce, že v místě křižovatky rychlostní limit neplatil, naopak platnost rychlostního limitu ukončuje až konec hranice křižovatky. Tvrzení žalobce, že aby v místě křižovatky platil rychlostní limit 50 km/h, musela by příslušná značka být umístěna za hranicí křižovatky, tedy nelze přisvědčit a námitky v tomto směru vznesené nemohl krajský soud shledat důvodnými.

Umístění dopravních značek č. B 20a („50“)

19. Žalobce namítal, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že úsek měření byl osazen dopravními značkami B 20a s omezením rychlosti na 50 km/h, a je tak třeba mít za to, že značky v daném úseku osazené nebyly a neplatil tak rychlostní limit 50 km/h.
20. K tomu krajský soud konstatuje, že tuto námitku žalobce vznesl, byť v obecné, šablonovité podobě, již v odvolání. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí tuto námitku neoslyšel, vyjádřil se k ní na str. 8 napadeného rozhodnutí tak, že skutečnost umístění předmětných dopravních značek vyplývá ze shora citovaného vyjádření Policie ČR. Tato listina byla v řízení řádně provedena coby listinný důkaz. Zároveň se jedná o listinu veřejnou, u níž se presumuje pravdivost a správnost obsahu, dokud není prokázán opak. V řízení pak opak rozhodně prokázán nebyl, ostatně žalobce ani žádné konkrétní tvrzení, tím méně pak důkazní návrhy v tomto směru nevznášel (přičemž argument „ostatně i pan Pinkas odmítá, že by zde tyto dopravní značky byly umístěny“ se zjevně k projednávané věci nevztahuje). Námitka tak není důvodná.

Nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu

21. V tomto žalobním bodu žalobce upozornil na to, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, a odvolal se přitom na podmínky stanovené v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu – žalobce označil obě podmínky za nesplněné. Žalobce odkázal na ustanovení § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, podle kterého platí, že „[o] odložení věci podle odstavců 1 až 3 vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.“ Podle názoru žalobce byl správní orgán povinen vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé – za tuto osobu se považuje i žalobce, a pokud jej správní orgán prvního stupně o odložení nevyrozuměl, jde – podle žalobce – o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
22. Ze správního spisu je patrné, že usnesení o odložení věci bylo vydáno 5. 9. 2016.
23. Krajský soud konstatuje, že vymezení obsahu pojmu „osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku“ se nemůže zakládat na subjektivních kritériích, nýbrž se musí dít výlučně z hlediska objektivního. Okruh osob dotčených jednáním osoby podezřelé netřeba vykládat v užším smyslu, tj. ve smyslu osob poškozených (srov. § 70 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb.), anebo osob, které byly oprávněny podat návrh na projednání přestupku podle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o přestupcích. Obdobná je i úprava § 71 zákona č. 250/2016 Sb., která se týká osob přímo postižených spácháním přestupku. Za tuto osobu se podle důvodové zprávy považuje poškozený anebo osoba, které byla přestupkem způsobena jiná újma v případě, že je její souhlas podmínkou řízení o daném přestupku.
24. Krajský soud proto uzavírá, že žalobce nesplňuje kategorii poškozeného, neboť podle § 70 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. se poškozeným rozumí ten, komu byla přestupkem způsobena majetková škoda a kdo uplatnil nárok na její náhradu v řízení o přestupku, nebo u orgánu policie v trestním řízení, pokud věc byla postoupena správnímu orgánu k projednání a nejde o přestupek, který se projednává jen na návrh. Žalobci nebyla způsobena majetková škoda a ani neuplatnil nárok na její náhradu.

25. Krajský soud dodává, že není správná žalobcová úvaha, že by byl oprávněn podat zásahovou žalobou proti odložení věci. Opět je třeba odlišovat práva poškozených z přestupkového jednání, případně práva osob, které podávaly návrh podle ustanovení § 68 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. či práva osob, o jejichž žádosti (srov. § 44 správního řádu) nebylo řízení zahájeno (srov. § 43 správního řádu). Komplexně se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2018, č. j. 10 As 210/2016 – 66, bod [19] takto: „[N]ejvyšší správní soud se povahou odložení věci v přestupkovém řízení s možností obrany proti vyrozumění o tomto postupu zabýval podrobně v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9 As 57/2008 – 35 (z něhož vycházel v projednávané věci i městský soud). NSS zde odlišil při hodnocení důsledků odložení věci postavení navrhovatele ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích od ostatních účastníků řízení, včetně poškozených osob. U taxativně stanovených návrhových přestupků ustupuje veřejný zájem na projednání přestupkového jednání individuálnímu zájmu poškozené osoby. Osoba, která podává návrh dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, disponuje řízením, na rozdíl od poškozeného u přestupku projednávaného ex off, z čehož je nutné dovodit odlišné postavení při prověření postupu správního orgánu při odložení věci: „Pokud tedy zákon svěřuje určitým osobám v případě zákonem stanovených jednání výhradní právo vyvolat svým návrhem řízení o přestupku a tyto osoby tohoto práva využijí, pak je dle názoru Nejvyššího správního soudu toto právo spojeno s možností nechat prověřit úkony správního orgánu, které v řízení následně učiní. Rozhodnutí, zda správní orgán po podání návrhu podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích věc odloží či zahájí řízení, je dle Nejvyššího správního soudu významným zásahem do právní sféry navrhovatele. Pokud zákonodárce svěřil možnost zahájit přestupkové řízení svým návrhem pouze určité skupině osob, pak tím vyjádřil, že projednání přestupku v určitých věcech se na rozdíl od ostatních týká výhradně jejich zájmů.“ NSS zdůraznil, že ustanovení § 66 odst. 4 zákona o přestupcích není přijatými závěry nijak dotčeno ve vztahu k řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti.“ Citované úvahy tak obsahují závěr, že v případě odložení věci podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích týkající se řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti není možné podat opravné prostředky anebo se domáhat ochrany u soudu. V dané věci došlo k odložení přestupku, u něhož mohlo být zahájeno řízení pouze z moci úřední. Žalobce nebyl poškozeným ani osobou, která by byla oprávněna podat ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích návrh na zahájení řízení, z toho důvodu by nebyl oprávněn se úspěšně bránit proti odložení věci ve smyslu § 66 odst. 4 zákona o přestupcích. Žalobní bod tedy není důvodný.

Postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu

26. Žalobce dále poukazoval na údajnou nezákonnost měření pro rozpor s § 79a zákona o silničním provozu, neboť v předmětném případě rychlost měřila městská policie, aniž by bylo prokázáno, že by tuto činnost vykonávala na místě určeném policií; v této souvislosti zpochybnil relevanci vyjádření Policie ČR z r. 2014.
27. Této námitce nelze přisvědčit. Z vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov – dopravního inspektorátu ze dne 24. 2. 2014 jednoznačně vyplývá, že souhlas s měřením rychlosti vozidel strážníky městské policie byl vydán na období od 1. 1. 2014 do 31. 5. 2018. Není tak důvodu pochybovat o tom, že městská policie prováděla v předmětném úseku měření v souladu s § 79a zákona o silničním provozu.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

28. Žalobce namítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění. Odkázal přitom na § 77 zákona č. 200/1900 Sb. a § 93 odst. 1 písm. d) zákona č. 250/2016 Sb.
29. Tato námitka je nedůvodná. Žalobce byl totiž shledán vinným ze spáchání správního deliktu (dnešní terminologií přestupek), u kterého se zavinění jakožto subjektivní stránka deliktu neposuzuje, neboť se jedná o objektivní odpovědnost.
30. Pro úplnost lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018 – 36: „[u] trestání za přestupky by měl výrok rozhodnutí správního orgánu obsahovat formu zavinění. V případě přestupků totiž zavinění představuje předpoklad odpovědnosti [...]. Koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 však byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. [...] není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění.“

Nesrozumitelnost výroku

31. Žalobce namítl nesrozumitelnost výroku rozhodnutí, kterým bylo konstatováno, že se dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a že se řidič dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. téhož zákona. Takový výrok je dle žalobce nejasný, jelikož jako účastník je označen pouze on a je však uznáván vinným ze dvou správních deliktů. Jednak z jiného správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a jednak z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu. Přitom jako pachatel (subjekt) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu je označován „řidič“. Žalobce uvedl, že z rozhodnutí není zřejmé, zda ho správní orgán považoval též za řidiče, či nikoliv. Zároveň upozornil na skutečnost, že došlo k vyslovení viny za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu a není tak již možné vyslovit vinu za správní delikt dle § 125f odst. 1 téhož zákona, neboť jiný správní delikt (provozovatele vozidla) je povahou proti přestupku (proti zákonu o silničním provozu) subsidiární. To vyplývá z ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, účinného v době rozhodování správního orgánu prvního stupně. Žalobce uvedl, že vyslovení viny v podobě „řidič výše uvedeného vozidla ... tímto svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu“ představuje vyslovení viny za přestupek. Vyslovit vinu za přestupek však lze jen tehdy, jsou-li prokázány znaky skutkové podstaty, tj. subjekt, subjektivní stránka objekt a objektivní stránka tzn., že správní orgán dle výroku rozhodnutí zjevně postavil najisto též subjekt (tedy pachatele) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu a tedy nemohl být za téže jednání trestán žalobce jako provozovatel vozidla.
32. K tomu soud uvádí, že z výroku správního orgánu prvního stupně je zcela zřejmé, kdo a jaké povinnosti měl porušit, neboť z rozhodnutí vyplývá, že to byl žalobce, kdo jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Takto vymezené jednání je nezaměnitelné s jiným jednáním a ve výroku rozhodnutí je také najisto postaveno, jaké povinnosti porušil nezjištěný řidič vozidla. V tomto směru tedy krajský

soud neshledal výrok rozhodnutí správního orgánu první stupně jakkoli nesrozumitelným. Námitka je nedůvodná.

Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

33. Žalobce namítl, že nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Správní orgán se s touto otázkou nevypořádal a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
34. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, tento pojem upravuje § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle nějž právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje. Skutečnost, že v předmětném případě použitý rychloměr naplňuje znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, vyplývá dostatečně z důkazů, které jsou součástí správního spisu a na které správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí odkázaly, především z ověřovacího listu (z něho vyplývá, že se jedná o silniční úsekový rychloměr), dále z veřejnoprávní smlouvy mezi Městem Trutnov a Městyssem Mladé Buky ze dne 28. 6. 2013 (Městská policie Trutnov bude vykonávat měření rychlosti projíždějících vozidel prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy) a smlouvy o poskytování služeb formou nájmu a dodávek mezi GEMOS CZ, spol. s r. o., a Městem Trutnov (stacionární měření rychlosti formou automatického technického prostředku bez obsluhy, s automatickou evidencí a zpracováním dat o provedeném měření a technickou podporou správního řízení, instalace zařízení SYDO Traffic Velocity). Krajský soud konstatuje, že z listinných podkladů založených ve správním spise nepochybně vyplývá, že použité měřicí zařízení SYDO Traffic Velocity je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Jedná se o stacionární, trvale umístěné zařízení, které samočinně, bez nutnosti ovládání lidskou obsluhou, zaznamenává a vyhodnocuje požadované údaje. K tomuto účelu bylo zařízení zkonstruováno, vyrobeno, platně metrologicky ověřeno a instalováno v předmětné lokalitě. Námitka žalobce je tedy nedůvodná.

Neexistence „správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“

35. Žalobce dále namítl, že byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přestože již v době rozhodování správního orgánu prvního stupně správní delikt neexistoval, neboť byl novelou zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., nahrazen „přestupkem provozovatele vozidla“. Projednání protiprávního jednání žalobce jako přestupku v dalším řízení by pro něj navíc bylo příznivější, a to s ohledem na odlišnou právní úpravu ohledně stanovení doby, po jejímž uplynutí dochází k zániku odpovědnosti.
36. K tomu krajský soud uvádí, že přijetím zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), došlo s účinností od 1. 7. 2017 k tomu, že přestupky zahrnují širší množinu jednání. Stále platí, že přestupky nezahrnují disciplinární a pořádkové delikty. V projednávané věci došlo k tomu, že jednání žalobce jakožto provozovatele vozidla představovalo podle zákona o silničním

provozu účinného do 30. 6. 2017 správní delikt uvedený v § 125f odst. 1 definovaný tak, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Od 1. 7. 2017 představuje jednání žalobce přestupek provozovatele vozidla definovaný v tomtéž ustanovení zákona o silničním provozu tak, že provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Z uvedeného plyne, že jednání žalobce, které je mu kladeno za vinu, nepřestalo být po 1. 7. 2017 protiprávním. Námitka žalobce, že nemohl být potrestán, neboť skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla již v době rozhodování žalovaného neexistovala, tedy není důvodná. Jednání žalobce totiž bylo protiprávní jak podle právní úpravy obsažené v zákoně o silničním provozu účinné do 30. 6. 2017, tak i podle pozdějšího znění tohoto zákona.

37. Nutno dodat, že druh a výměra správního trestu v ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 je ve stejném druhu a výměře jako sankce (nyní správní trest) podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017. V posuzovaném případě by použití pozdější právní úpravy vedlo ke shodnému výsledku jako použití právní úpravy účinné ke dni spáchání deliktu, tudíž správní orgány správně aplikovaly staré právo (ustanovení § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky).

Zavinění

38. Další námitka žalobce směřovala k tomu, že se správní orgán náležitě nevypořádal s otázkou zavinění správního deliktu. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, nabyt účinnosti až 13. 7. 2017, tedy 13 dní po nabytí účinnosti přestupkového zákona. Z toho dovodil, že by se k jeho odpovědnosti za přestupek, kladený mu za vinu, mělo vyžadovat zavinění.
39. Tato právní otázka již byla opakovaně posuzována Nejvyšším správním soudem, který např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, čj. 8 As 201/2017-39, konstatoval, že „[z]ákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích stanoví v Čl. CCLVII, že tento předpis nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. Stěžovatel tuto eficienci rozporoval, neboť dle něj ustanovení o jejím datu odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o sbírce zákonů“); zákon tak podle něj nabyt účinnosti až dne 13. 7. 2017. S názorem stěžovatele, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyl, souhlasit nelze, přičemž i kdyby jej Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může Čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb. nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017. Také temporální ustanovení jsou součástí zákona a i jimi je soud dle Čl. 95 odst. 1 Ústavy vázán; teprve měl-li by je za rozporná s ústavním pořádkem (což není tento případ) mohl by (a musel) věc předložit dle Čl. 95 odst. 2 Ústavy Ústavnímu soudu, neboť jen ten by stěžovatelem sporované zákonné ustanovení mohl zrušit. Stěžovateli argumentaci, podle níž nebylo zákonodárcem tvrzeno ani prokázáno, že nastaly výjimečné předpoklady pro stanovení účinnosti právní úpravy

nevyžadující u přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu u fyzické osoby zavinění již dnem 1. 7. 2017 a že tudíž bylo takového zavinění přechodně třeba, nelze proto v nynějším řízení podrobit jakémukoliv přezkumu, neboť k němu nemá Nejvyšší správní soud žádnou pravomoc.“ S uvedeným právním závěrem se krajský soud ztotožňuje a z toho důvodu nemohl danou žalobní námitku shledat důvodnou.

Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

40. Za nezákonné považuje žalobce rovněž závěry správního orgánu ohledně uložené sankce, neboť odkaz na ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu je irelevantní. Současně namítl nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť nebylo správním orgánem uvedeno přesné ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno, resp. dle kterého byla uložena pokuta. Žalobce uvedl, že tak nemůže přezkoumat, zda bylo vůbec možné v době nabytí právní moci rozhodnutí rozhodnout o uložení daného druhu trestu ve výši, jak o tom rozhodl správní orgán prvního stupně.
41. Krajský soud nemůže žalobci přisvědčit ani v tomto žalobním bodě. Je sice faktem, že v té části výroku rozhodnutí, v níž správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, odkázal výslovně toliko na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení se „*pro určení výše pokuty použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, pokuta však nepřevyší 10 000 Kč*“. V předcházející části výroku rozhodnutí ovšem správní orgán prvního stupně popsal, v čem po skutkové stránce správní delikt žalobce spočíval, a následně uzavřel, že neznámý řidič vozidla žalobce svým jednáním spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. V odůvodnění svého rozhodnutí pak tyto skutečnosti správní orgán prvního stupně zopakoval a uvedl, že za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu se ukládá ve správním řízení pokuta ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč (str. 6 rozhodnutí).
42. V posuzované věci správní orgán prvního stupně ve výrokové části uvedl všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu a z výroku rozhodnutí je nepochybné, za jaké deliktní jednání byl žalobce uznán vinným. Ve výrokové části je rovněž uvedena ta právní norma, která obecně stanoví pravidla pro udělení druhu a výše trestu za toto deliktní jednání. V odůvodnění je pak konkrétně uvedeno, jaký druh trestu zákon o silničním provozu za toto jednání stanoví, tedy pokuta, a v jakém rozmezí může být pokuta uložena, přičemž žalobci byla uložena pokuta na samé spodní hranici tohoto zákonného rozpětí a správní orgán prvního stupně odůvodnil, proč tak učinil. Rozhodnutí je tak plně přezkoumatelné stran toho, za jaký delikt je žalobce volán k odpovědnosti, proč toto jednání naplňuje zákonné znaky správního deliktu, jaký trest a v jaké výši mu bylo možno za toto jednání udělit a proč bylo přistoupeno k udělení pokuty právě v té výši, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Snaží-li se žalobce svými námitkami vyvolat zdání opaku, nelze tomu popřát sluchu.

Sankce – nepřihlídnutí k možnosti mimořádného snížení

43. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že žalovaný z úřední povinnosti nezohlednil možnost mimořádného snížení pokuty pod spodní hranici stanovenou zákonem podle ustanovení § 44 zákona č. 250/2016 Sb. Jedná se o pozdější právní úpravu, která je pro žalobce nepochybně příznivější (ustanovení § 112 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb.),

přičemž ve správním řízení navíc nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti. Žalovaný se měl dle názoru žalobce zabývat možností mimořádného snížení sankce i v případě, že by k takovému postupu neshledal důvod, neboť sankce jsou ukládány z úřední povinnosti.

44. Krajský soud k této námitce konstatuje, že předmětné ustanovení zákona č. 250/2016 Sb. stanoví, že je možné pokutu „uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.“ K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se již vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, čj. 4 As 96/2018-45, v němž vyslovil, že „zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“.
45. Žalobce v žalobě uvedl, že se v posuzované věci jedná o typický příklad, kdy je vhodné o mimořádném snížení sankce uvažovat, neboť správní orgán ve věci nekonstatoval žádné přitěžující okolnosti, akceptoval preventivní charakter sankce. Správní orgán tedy dle žalobce dospěl k závěru, že již uložením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu. S takovým názorem žalobce však nelze souhlasit. Okolnosti posuzovaného případu nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Naopak se jedná se o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného shora citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž žalobcem uváděné okolnosti byly správními orgány hodnoceny a vedly je k uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry.

Absence uvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

46. Žalobce namítal, že z výroku rozhodnutí nelze přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobce postižen a jakou konkrétní právní povinnost porušil, když ve výroku je konstatováno toliko porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, toto ustanovení však obsahuje právní normu s blanketní dispozicí. Ve výroku rozhodnutí chybí odkaz na ustanovení, jehož porušením byla porušena obecná právní povinnost formulovaná v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
47. Krajský soud konstatuje, že výroková část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odpovídá dikci § 68 odst. 2 správního řádu. Ve výroku rozhodnutí je popsáno jednání vykazující znaky správního deliktu, skutek je popsán dostatečně jasně a nezaměnitelně, z výroku je zřejmé, jaké konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu). Je zde i odkaz na § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, které obsahuje skutkovou podstatu správního deliktu. A konečně i popsané jednání nepochybně vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod

4. zákona o silničním provozu, a odkaz na toto zákonné ustanovení je zde uveden. Námitka tak není důvodná.

Absence zjištění formy zavinění řidiče

48. Žalobce dále namítl nezákonnost rozhodnutí zapříčiněnou tím, že správní orgány neprokázaly ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče vozidla bylo zaviněné. Pokud je provozovatel vozidla odpovědný za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, a přestupkem se rozumí zaviněné protiprávní jednání, je možné žalobce trestat pouze tehdy, bylo-li jednání (nezjištěného) řidiče zaviněné. To je třeba v řízení prokázat.
49. Krajský soud k tomu opakuje, co již uvedl na jiných místech odůvodnění tohoto rozsudku: odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je konstruována jako objektivní, ovšem s přípustnými liberačními důvody. Zavinění provozovatele vozidla se tedy, jak plyne z povahy objektivní odpovědnosti, ve správním řízení nezjišťuje ani neprokazuje. K námitce, že k dovození odpovědnosti provozovatele vozidla musí být správním orgánem prokázáno, že jednání (neznámého) řidiče vozidla bylo zaviněné, ať již z nedbalosti nebo úmyslně, lze poukázat na judikurní závěry Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 – 35), z nichž vyplývá, že pro založení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice nutné, aby porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, současně však toto ustanovení nelze vykládat tak, že by správní orgány v řízení o správním deliktu byly povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro naplnění skutkové podstaty podle § 125f odst. 1 v předmětném případě tedy postačuje, že jednání (neznámého) řidiče vykazuje znaky přestupku. Námitka žalobce, dovedena *ad absurdum*, by znamenala, že by objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nebylo možno nikdy dovodit, neboť pokud by vždy musely být zcela najisto postaveny všechny aspekty a znaky skutkové podstaty přestupku, musel by být současně najisto ustanoven i jeho pachatel (řidič), a nikdy by tak nemohly být splněny podmínky pro odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb.

Absence popisu protiprávního jednání

50. Žalobce dále namítl, že rozhodnutí není srozumitelné, neboť se z jeho výroku nepodává, za jaké protiprávní jednání byl žalobce trestán a znaky jakého přestupku mělo jednání řidiče, přičítané žalobci, vykazovat – z výroku není zřejmé, v čem mělo spočívat porušení povinností řidiče nebo pravidel silničního provozu.
51. Krajský soud ani tuto námitku neshledává důvodnou. Je vyloučeno, aby žalobce nebo kdokoli jiný měl pochybnosti o právní kvalifikaci skutku, který je mu kladen za vinu. Blíže k odůvodnění viz bod 48. odůvodnění tohoto rozsudku.

Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

52. Žalobce dále namítl, že on, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel.

53. Krajský soud se předně musí vyjádřit k žalobcem provedenému výkladu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobce tuto vyhlášku vykládá tak, že dopravní značky IP31a a IP31b nemohou označovat úsek, v němž probíhá úsekové měření rychlosti, nýbrž pouze místo, kde je rychlost měřena stacionárním rychloměrem. Takový závěr je zcela neopodstatněný a nemá v zákoně o silničním provozu, ani v uvedené prováděcí vyhlášce, žádnou oporu.
54. Dále lze konstatovat, že podle § 79a zákona o silničním provozu (ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud) platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek byl ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „Měření rychlosti“, a konec tohoto úseku byl označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „Konec měření rychlosti“. Z citovaného § 79a v účinném znění je zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze existence dopravních značek IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ *eo ipso* nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.

Podjatost rozhodující úřední osoby

55. Žalobce namítl, že v rámci odvolacího řízení vznesl námitku podjatosti, která byla způsobilá správního přezkumu; aniž však žalovaný o námitce podjatosti rozhodl, vydal rozhodnutí ve věci samé. Z obsahu správního spisu pak vyplývá, že žalobce v odvolání vznesl námitku podjatosti, a to proti všem zaměstnancům žalovaného i proti hejtmanovi kraje. Důvodem, zakládajícím dle tvrzení žalobce podjatost, je údajná finanční motivovanost úředníků k vydávání určitého typu rozhodnutí.
56. Krajský soud podotýká, že námitka podjatosti je prostředkem k zajištění objektivnosti a nestrannosti řízení; je institutem, do nějž se promítá jednak ústavně zaručené právo na spravedlivý proces, jednak základní zásady činnosti správních orgánů. Každý účastník správního řízení má možnost domáhat se toho, aby úřední osoba, u níž lze pochybovat o její nestrannosti, byla vyloučena z rozhodování správního orgánu. K naplnění těchto tezí slouží institut námítky podjatosti, upravený v § 14 správního řádu. Současně však právo zpochybnit podjatost úředních osob není a nemůže být uplatňováno bezbřezě, jeho uplatňování v řízení je třeba vždy poměřovat testem proporcionality s dalšími zásadami správního řízení a také s jeho účelem. Je zde především riziko kolize se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení: ta se dostává do popředí zejména v případě, kdy je zjevné, že vznesení námítky podjatosti účastníkem má prvky účelovosti a je zneužíváno jako prostředek procesní obstrukce.
57. V tomto směru lze poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34, který dospěl k závěru, že ne každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech ne každá námitka je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 2 (resp. odst. 3) správního řádu. Námitka podjatosti musí být vyhodnocena nikoliv pouze formálně, ale též i po obsahové stránce (v tomto ohledu

Nejvyšší správní soud odkázal na svůj dřívější rozsudek ze dne 10. 10. 2018, čj. 6 As 75/2018-83). K tomu Nejvyšší správní soud dodal, že pokud „*správní orgán skutečně vyhodnotí podanou námitku jako prima facie nedůvodnou a ani ji tedy nepředloží k rozhodnutí představenému úřední osoby, nese riziko, že podjatost bude nakonec shledána až v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí ve věci samé, včetně řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí. Účastníkovi řízení totiž přirozeně zůstává zachováno právo námitku podjatosti rozhodujících úředních osob uplatnit i v rámci opravných prostředků proti meritornímu rozhodnutí.*“ Zároveň přitom platí, že ani samotné vydání rozhodnutí vyloučenou úřední osobou obecně nemusí vést ke zrušení napadeného správního rozhodnutí (k tomu viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 15/2016-47).

58. Z uvedeného je zřejmé, že procesní postup, kdy je ve věci samé rozhodnuto před vypořádáním námitky podjatosti, tj. jestliže správní orgán nevyčká vyřízení podané námitky podjatosti nadřízeným orgánem, automaticky nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí ve věci. Může však s sebou nést určité riziko, že pokud bude podjatost následně shledána v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí ve věci samé, mohlo by ke zrušení napadeného správního rozhodnutí z tohoto důvodu dojít.
59. Žalobce tvrdí, že ve věci rozhodovala podjatá úřední osoba, přičemž důvody uvedl v podaném odvolání, v žalobě pak žádné konkrétní důvody neuvedl, pouze odkázal na zmíněné podání. Ze správního spisu se nepodává, že by příslušný orgán (tj. Ministerstvo dopravy) o této námitce rozhodl. Krajský soud podotýká, že z obsahu správního spisu nevyplývají žádné pochybnosti o tom, že by zaměstnanci žalovaného měli mít, s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, takový zájem na výsledku řízení, pro nějž by bylo možné pochybovat o jejich nepodjatosti. Krajský soud však konstatuje, že i kdyby byla následně příslušným orgánem namítaná podjatost shledána, neměla by žádný vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť, jak je v tomto rozsudku uvedeno, rozhodnutí o odvolání při soudním přezkumu obstálo jako věcně správné a žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.
60. S ohledem na výše uvedené krajský soud této námitce nepřisvědčil.

K nesouhlasu se zveřejňováním generálií na webu Nejvyššího správního soudu

61. K této části žaloby, která je určena spíše Nejvyššímu správnímu soudu, je třeba konstatovat, že požadavky právního zástupce žalobce byly již vypořádány v jiných soudních rozhodnutích, na něž krajský soud pro stručnost odkazuje – např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145.

V. Závěr a náklady řízení

62. V posuzované věci spočívalo delikt ní jednání v překročení nejvyšší povolené rychlosti zjištěné radarovým měřičem SYDO Traffic Velocity – skutkově se jednalo o zcela jednoduchý případ, protiprávní jednání bylo bez důvodných pochybností prokázáno listinami založenými ve správním spise, tyto důkazy jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve

správním spise a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto důkazů. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách. Odůvodnění rozhodnutí naplňují zákonné požadavky a jsou plně přezkoumatelná.

63. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
64. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. dubna 2020

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce